

7- Evet, bu kelime öyle mübarek bir definedir ki senin nihayetsiz aczin ve fakrın...

Evet, bu kelime öyle mübarek bir definedir ki senin nihayetsiz aczin ve fakrın, seni nihayetsiz kudrete, rahmete rabtedip Kadîr-i Rahîm'in dergâhında aczi, fakrı en makbul bir şefaatçi yapar.

Evet, bu kelime ile hareket eden, o adama benzer ki askere kaydolur, devlet namına hareket eder. Hiçbir kimseden pervası kalmaz. Kanun namına, devlet namına der; her işi yapar, her şeye karşı dayanır.

Üstadımız bu cümlede bize Bismillah'ın ne olduğunu değil, ne yaptığını anlatıyor. Yani Bismillah sadece söylenen bir kelime değil; insanın kaderini değiştiren bir anahtardır.

“Evet, bu kelime öyle mübarek bir definedir ki...”

Çünkü define, insanın kolayca bulamadığı ama bulduğunda her şeyi değiştiren bir hazinedir. Bismillah da böyledir. İnsan onu sıradan bir söz zanneder; hâlbuki hayatın yükünü taşıtan bir sırdır.

Demek ki Bismillah bir define. Ama nerede saklı? İnsanın en zayıf gördüğü yerde: aczinde ve fakrında. Biz genelde şöyle zannediyoruz: “Güçlü olursam kazanırım, yeterli olursam ayakta dururum.” Üstad tam tersini söylüyor: İnsan, aczini ve fakrını anladığı yerde kazanır.

Acz ve fakr nasıl şefaatçi olur?

Çünkü acz, insanı Kadîr olana; fakr, insanı Rahîm olana bağlar. • **Acz:** “Ben yapamam” demektir. • **Fakr:** “Benim yok” demektir.

Ama Bismillah ile bu sözler şuna dönüşür: “Ben yapamam ama O yapar.” “Bende yok ama O'nun hazinesi var.” İşte bu yüzden acz ve fakr, Kadîr-i Rahîm'in dergâhında en makbul şefaatçi olur.

“Evet, bu kelime ile hareket eden, o adama benzer ki askere kaydolar, devlet namına hareket eder. Hiçbir kimseden pervası kalmaz. Kanun namına, devlet namına der; her işi yapar, her şeye karşı dayanır.”

“Bu kelime ile hareket eden...”

Bismillah sadece söylenen bir kelime midir? Hayır. Üstad özellikle şunu söyler: **“Bu kelime ile hareket eden...”** Demek ki mesele dil değil, yöneliştir, harekettir. Yani: “Ben kendi adıma değil, sahibim adına yapıyorum. Onun kudretine dayandım, rahmetine güvendim.”

“O adama benzer ki askere kaydolar, devlet namına hareket eder. Hiçbir kimseden pervası kalmaz. Kanun namına, devlet namına der; her işi yapar, her şeye karşı dayanır.”

Üstad hemen bir temsil getiriyor. Çünkü hakikat temsille kalbe iner. Diyor ki: “Bu kelime ile hareket eden, o adama benzer ki askere kaydolar.” Bir askeri düşünün: Kendi başına bir adam. Ne silahı yeter, ne gücü büyük.

Ama askere yazıldığı anda ne değişiyor? Artık: devlet namına konuşur, kanun namına hareket eder, kendi adına değil, devlet adına iş görür. Bu yüzden: **“Hiçbir kimseden pervası kalmaz.”** Neden? Çünkü artık arkasında koca bir devlet var.

Kul da Bismillah ile böyle olur. Bismillah diyen insan: Kendi nefesine güvenmez, kendi kuvvetine dayanmaz, kendi hesabına yaşamaz. Ne yapar? “Rabbimin ismiyle yürüyorum” der.

İşte o zaman: Korku küçülür, yük hafifler, düşmanlar büyümez, yalnızlık kaybolur.

Çünkü artık insan yalnız bir fert değil, ilahî bir intisabın mensubudur. Asker devlete intisap eder, kul da Bismillah ile Rabbine intisap eder.

- Asker: “Devlet namına” der
- Mümin: “Allah namına” der

İkisi de şunu yapar: Kendi adına değil, bağlı olduğu makam adına hareket eder.

Bismillah demeyen insan ne olur? Kendi adına yaşar, kendi gücü kadar konuşur, kendi imkânı kadar dayanır, kendi sabrı kadar taşır. Bu da şu sonucu doğurur: Korku büyür, yük ağırlaşır, düşman çoğalır, yalnızlık derinleşir.

Çünkü insan kendi nefesine bırakılmıştır. Bismillah, aczini kuvvete, fakrını rahmete, yalnızlığını himayeye çeviren ilahî bir intisaptır. O hâlde nefsimize soralım:

“Bugün Bismillah demeden yaptığım bir iş var mı?”

“Ben hayatımı kimin namına yaşıyorum?”

Bismillah benim için ne? Süs mü? A alışkanlık mı? Dil ucunda bir kelime mi?

Yoksa gerçekten bir intisap mı?

Ey nefsim, ya her işi kendi namına yapıp altında ezileceksin ya da sahibinin ismiyle başlayıp yükten kurtulacaksın. Şimdi söyle: **Ne zaman Bismillah diyeceksin?**